

April 3, 1972

Note regarding the Personal Conversation that took place between Nicolae Ceausescu and Anwar El-Sadat, Monday, 3 April 1972, in Cairo

Citation:

"Note regarding the Personal Conversation that took place between Nicolae Ceausescu and Anwar El-Sadat, Monday, 3 April 1972, in Cairo", April 3, 1972, Wilson Center Digital Archive, ANIC, C.C. al P.C.R., Sectia Relatii Externe, dosar 19/1972, pp. 37-43. Obtained and translated by Mircea Munteanu. First published in CWIHP Bulletin 16 (Fall 2007/Winter 2008): 540-542.

<https://wilson-center.drivingcreative.com/document/219912>

Summary:

Nicolae Ceausescu and Anwar El-Sadat discuss foreign policy with relation to Israel, the United States, and the USSR. Sadat discusses future relations with Israel and strategic closure of the Suez Canal.

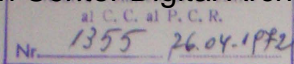
Original Language:

Romanian

Contents:

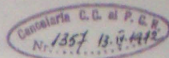
Original Scan

Translation - English

STRICT SECRET

37

N O T A

privind convorbirea personală care a avut loc între președintele Consiliului de Stat al R.S.România, NICOLAE CEAUSESCU, și președintele Republicii Arabe Egipt, ANWAR EL-SADAT, la data de luni, 3 aprilie 1972, la Cairo.

Președintele SADAT: În ce privește prezența Americii și Rusiei aici în zonă și modul cum acestea își urmăresc interesele, cred că sînt la fel.

Vă aduc la cunoștință, domnule președinte Ceaușescu, că astăzi primesc un reprezentant american și altul sovietic. Înainte de a pleca din Egipt, vă voi expune ultima poziție a Americii. Americanii au propus să trimitem un delegat împuternicit egiptean la O.N.U., de asemenea, Israelul să trimită un delegat împuternicit la O.N.U. și împreună cu Sisco să se poarte discuții, însă fără condiții prealabile. Nu iau în seamă ceea ce au propus privind rezolvarea pe etape a conflictului; în prezent, îi interesează și vor să discute numai problema deschiderii Canalului de Suez. Am spus că voi deschide canalul în ziua cînd Israelul se va retrage de pe teritoriile arabe ocupate.

Cu Sisco am discutat înainte timp de două ore, în mod deschis. Discuțiile s-au axat pe trei puncte:

1. Traversarea de către forțele egiptene a canalului pentru a se instala pe celălalt mal. Aici am cedat, spunînd că sînt de acord ca pe celălalt mal al canalului să staționeze împreună forțe egiptene cu cele israeliene, sub supraveghere internațională.

2. Israelul vrea încetarea focului nelimitată. Eu am spus că sînt de acord pentru 6 luni, urmînd ca apoi să se prelungească

- 2 -

dacă misiunea Jarring obține unele rezultate concrete. Nu pot să fiu de acord cu încetarea nelimitată.

3. Israelul nu vrea să se retragă la granițele dinainte de război. Golda Meir a afirmat acest lucru ca un principiu de la care trebuie să se plece.

Eu am spus că nu pot ceda nici o bucată din teritoriile noastre. După ce Sisco a plecat în America, mi-a trimis o propunere scrisă în acest sens. Am afirmat că sînt de acord cu propunerea, în proporție de 95%. Departamentul de Stat al S.U.A. a fost atacat puternic de către Israel și, în final, americanii au spus că propunerea nu aparține Departamentului de Stat, ci lui Bergus, reprezentantul special al intereselor americane în Egipt. Din acest moment, mi-am pierdut încrederea în Sisco și l-am considerat mincinos.

La 1 ianuarie 1972, Departamentul de Stat american, prin Rogers, a declarat că va furniza Israelului 130 avioane Phantom și Sky Hok, deși știe că balanța de forțe înclină către Israel. După o săptămână, au anunțat că dă dreptul Israelului de a fabrica arme americane și avionul Phantom.

În ce privește Israelul, reiese că acesta nu vrea o rezolvare. El primește arme, bani și alte ajutoare din partea S.U.A. și nu dorește o rezolvare.

În ce privește Uniunea Sovietică, ne-a ajutat la întărirea forțelor noastre armate, ne-a trimis arme și rachete pentru a apăra teritoriul nostru. Dar eu sînt de acord cu principiul enunțat de președintele Ceaușescu privind neacceptarea amestecului în treburile interne ale altora. În Egipt există o campanie împotriva Uniunii Sovietice. Eu nu pot să spun deschis poporului aceasta, caut să întăresc moralul forțelor armate și maselor.

- 3 -

Ne aflăm într-o situație gres, complexă.

Președintele NICOLAE CEAUSESCU:

În 1970, m-am întâlnit cu Golda Meir și am discutat două ore și jumătate. Anterior, reprezentanții mei au avut contacte cu cei ai Israelului. Ea mi-a afirmat că dorește o soluție politică, că e gata la concesii și la obținerea unei înțelegeri acceptabile.

Am mai discutat și cu alți oameni politici și alte forțe progresiste care se pronunță pentru o soluție rapidă.

Apreciez că acum nu există condiții pentru impunerea unei soluții militare. Aceasta poate complica și mai mult situația. S.U.A. și Uniunea Sovietică sînt implicate în zonă și se vor amesteca, vor interveni. Consecințele războiului ar fi incalculabile. S.U.A. nu ar putea accepta înfrîngerea Israelului. Uniunea Sovietică ține la prestigiul său și nu vrea să-l piardă.

În ce privește România, noi nu avem interese speciale aici și nici nu vrem să ocupăm o anumită poziție în zonă. Avem un singur interes: să se instaureze pacea pentru ca Egiptul să poată să se dezvolte economic și social. După cîte știu, în urma discuțiilor dintre trimișii mei și Nasser se ajunsese la o concluzie.

Calea cea mai simplă ar fi însă ca israelienii să plece liber de pe teritoriile arabe ocupate. Prolungirea stării actuale nu este în favoarea Egiptului, se crează un anumit drept al faptului real, împlinit.

În 1970 cînd am discutat cu Meir, am întrebat-o: aveți pretenții teritoriale? Mi-a răspuns că vor să obțină unele garanții, unele mici rectificări.

- 4 -

Desigur, lucrurile pot evolua într-un fel sau altul. Cred că momentul anilor 1967-1968 era mult mai bun pentru Egipt pentru a rezolva situația. Trebuie de gîndit la o acțiune nouă care să miște lucrurile din loc. Înțeleg din punct de vedere sentimental judecata aceasta: "cîtă vreme teritoriile sînt ocupate, nu putem să ne așezăm la tratative". Trebuie găsită calea potrivită pentru a se sta de vorbă. S-ar putea avea în vedere unele discuții confidențiale.

În ce privește R.D.Vietnam, am apreciat cînd au spus că ei vor să-și rezolve singuri problemele. Deși au afirmat că nu au purtat convorbiri cu americanii, au făcut acest lucru în mod confidențial înainte cu doi ani. Cred că se va ajunge la o reglementare în Vietnam, nu peste mult timp.

Trebuie găsită o soluție, căci altfel dacă situația se permanentizează, se complică problema, chiar populația arabă din teritoriile ocupate începe să se lege economic.

În legătură cu Canalul de Suez, închiderea lui înseamnă că pierdeți 3-4 dolari pe tona de petrol, ceea ce semnifică sute de mii de dolari, în total. Situația nu poate dura așa mult timp. Se poate un an, doi ani, dar apoi se văd mai bine consecințele negative asupra economiei și nivelului de viață al poporului egiptean.

Un șir de țări arabe se ocupă de interesele lor. Nu este bine ca să dăm termene de șase luni, douăsprezece luni, pentru că în astfel de situații nu se pot da termene; acest fapt nu poate avea o influență bună asupra poziției Egiptului.

Am discutat cu președintele Nixon și mi-a spus că S.U.A. intenționează și privește favorabil ajungerea la o soluție. Altfel, pierde. Nu din simpatie face acest lucru, ci din interes.

- 5 -

Noi nu vrem să jucăm un rol în această problemă a conflictului; am putea numai ajuta în unele lucruri dacă vom fi solicitați. Mă gândesc acum, de ce nu încercați ceva prin intermediul Franței?

Președintele SADAT:

De ce nu vreți să jucați un rol? Meir spune într-un fel, Alon în altfel, Eban, de asemenea, spune altceva. America nu-mi spune exact ce vrea Israelul. În fond, ce vor israelienii, aș dori să știu acest lucru.

Președintele NICOLAE CEAUSESCU:

Am putea să discutăm cu ei, însă insistă pentru tratative directe. Ei nu au încredere în americani. Vor să stea de vorbă oriunde și în orice condiții.

Poziția de neelasticitate nu este cea mai bună. S-ar putea duce unele tratative directe secrete. Nu am studiat "proiectul Hussein"; eram în Algeria, însă se pare că merită să i se acorde atenție. Unele țări arabe au și făcut-o, deși au proclamat public că resping proiectul.

Trebuie să aveți o inițiativă mai concretă, ca în februarie 1971. Pentru aceasta, ar putea fi pregătiți prietenii și opinia publică. R.F.G. și Japonia nu s-au ocupat de înarmare și au dobândit o uriașă forță economică. Trebuie o soluție. S-ar putea obține un mai mare sprijin internațional.

Am întâlnit pe Goldman și am considerat că este rezonabil; a fost de acord cu tot ce am spus. Avea o orientare pentru o soluție politică și un șir de acțiuni în spirit practic pe plan internațional. Sînt de acord că trebuie retrase forțele israeliene din teritoriile arabe ocupate, că trebuie discutat

- 6 -

cu conducătorii palestinieni pentru rezolvarea și găsirea unei soluții a populației palestinene care să aibă condiții normale de viață și dacă se ajunge la o concluzie, se poate chiar înființa un stat palestinian, conform intereselor sale naționale. Trebuie instaurată pacea în zonă pentru a se obține dezvoltarea economică și socială.

În 1967, am discutat cinci ore cu Brandt. Spunea că nici un german nu-și poate asuma răspunderea recunoașterii celor două Germanii și tratativele cu Uniunea Sovietică, pentru că aceasta ar însemna recunoașterea realităților, inclusiv a granițelor de după război. Am discutat mult. Acum se vede că am avut dreptate. Este recunoscută existența celor două Germanii, s-au încheiat acorduri cu U.R.S.S. E drept că există opoziție în R.F.G., dar opoziția nu poate să spună decât că trebuia să se obțină condiții mai bune în tratatul cu U.R.S.S. Formal, s-ar părea că recunoașterea existenței celor două Germanii ar consacra separarea acestora. Însă unificarea Germaniei se poate face pe baza unei strînse cooperări și apropieri.

În 1968, Uniunea Sovietică cu alte câteva state socialiste, după cum știți, au invadat Cehoslovacia. Data fiind situația de atunci, am considerat că existau intenții de a interveni și în România. Am arătat poporului care este situația și s-a întrunit un mare miting în fața sediului Comitetului Central al Partidului Comunist Român. Am dat arme poporului și în două zile am reușit să înarmăm 800.000 de oameni. Brejnev mi-a reproșat de câteva ori că, cum am putut eu crede că Uniunea Sovietică ar putea interveni în România. I-am răspuns că am procedat astfel pentru a face față oricărei eventualități a unei amenințări externe imperialiste în general și nu m-am gândit neapărat la

./.

- 7 -

Uniunea Sovietică, ci să-mi întăresc capacitatea de apărare a țării fără să fiu nevoit să apelez la U.R.S.S.

În politică trebuie mult curaj. În situația Egiptului, trebuie găsită o cale care să ducă la rezolvarea problemei conflictului.

În Africa, dacă luăm Angola, consider că în prezent sînt condiții pentru a lichida prin luptă dominația colonialismului portughez. S.U.A. nu ar interveni pentru că își dă seama de prăbușirea dominației colonialiste portugheze și este interesată să cîștige o poziție acolo. Se știe că unele state, chiar dau anumite ajutoare pentru unele mișcări de eliberare numai din interesul de a cîștiga influență și poziție acolo.

Eu am invitație de a vizita Israelul, însă le-am spus că numai atunci cînd vor încheia pacea mă voi duce. Însă avem contacte cu reprezentanții săi și putem discuta orice problemă. Dacă noi putem ajuta cu ceva în rezolvarea problemei Orientului Apropiat, sîntem gata să o facem.

Desigur, dumneavoastră trebuie să vă gîndiți la o soluție și să hotărîți.

Președintele SADAT:

Mulțumesc președintelui Ceaușescu pentru analiza realistă făcută asupra situației. Trebuie să luăm o hotărîre în etapa viitoare.

Convorbirea a durat o oră și jumătate.

Redactat: translator Popescu Petre
Mc/5 ex.
11.IV.1972

NOTE

Regarding the personal conversation that took place between [...] Nicolae Ceausescu and [...] Anwar El-Sadat, Monday, 3 April 1972, in Cairo.

President Sadat: Regarding the presence of the US and Russia here in the region, and the way in which they follow their interests, I think [they] are alike.

I want to tell you, President Ceausescu, that I am receiving both an American representative and a Soviet representative today. Before you leave Egypt, I will tell you the last position adopted by the US. The US suggested that we send a plenipotentiary representative to the UN, and that Israel do the same, and, together with [Joseph John] Sisco, they should hold discussions without any preconditions. I will not consider the suggestion that the conflict can be resolved in stages; presently they are only interested in opening up the Suez Canal. I told them that I will open up the Canal the day Israel withdraws from the occupied Arab territories.

I talked to Sisco openly before, for three hours. The discussions focused on three points:

[The idea] that Egyptian forces should cross the Canal to take positions on the other shore. Here I gave in, and agreed that Egyptian and Israeli forces could be stationed on the other shore under international supervision.

Israel wants an indefinite cease-fire. I said I agree to a six-month cease fire, which we can renew if the mission of [Swedish diplomat Gunnar] Jarring has any definite results. I cannot agree with an indefinite cease-fire.

Israel does not want to withdraw to the pre-war borders. [Israeli Prime Minister] Golda Meir said that this the principle from which one must begin.

I said that I cannot concede any piece of our territory. After Sisco left for the US, he send me a written proposal concerning this. I said that I agree with 95% of the proposal. The US State Department was strongly criticized by the Israelis, and, in the end, the Americans said that the proposal was not from the State Department, but was Bergus' proposal, the special representative of US interests in Egypt. From that moment on I considered Sisco a liar, and stopped trusting him. On 1 January 1972 the State Department, through [Secretary of State William P.] Rogers, said they will provide Israel with 130 Phantom and Sky Hawk planes, even though they know the military balance favors Israel. After a week they announced that they are giving Israel permission to build American weapons and the Phantom plane. As far as Israel is concerned, it is clear that it does not want a solution. They receive weapons, money, and other help from the US, and they do not want a solution.

Regarding the Soviet Union, they helped us strengthen our armed forces, they send us weapons and missiles to defend our territory. But I agree with President Ceausescu on the principle of non-interference in the internal affairs of others. In Egypt there is a campaign against the Soviet Union. I cannot say that openly to the people, I have to seek ways to strengthen the morale of the army and the masses. We find ourselves in a difficult, complicated situation.

President Ceausescu: In 1970 I met Golda Meir and we talked for two and a half hours. Before that, my representatives had contacts with the representatives of Israel. She told me that she wants a political solution, that she is ready to make concessions and [find] an acceptable understanding. I spoke with other politicians as well, and other progressive forces that took positions in support of a rapid solution. I believe that presently conditions are not favorable to imposing a military solution. This could complicate the situation further. The US and the Soviet Union are involved

in the region, and they will involve themselves [further]; they will intervene. The consequences of a war are unfathomable. The US could not accept an Israeli defeat. The Soviet Union values its prestige, and does not want to lose it. As far as Romania is concerned, we do not have special interests in the region, and we do not seek a special position in the region. We only have one interest: that peace take hold so that Egypt can develop economically and socially. As far as I know, after the discussions between my representatives and Nasser, a conclusion was reached.

The easiest way would be for the Israelis to leave the occupied territories. The prolonging of the current state of affairs is not favorable to Egypt, a certain status quo is taking hold. In 1970 I asked Golda Meir: do you have territorial aims? She told me that they want to obtain some guarantees, some small rectifications. Of course, things can evolve in one way or another. I believe that in 1967-1968 there was a much better moment for Egypt to resolve the situation. One must think of a new initiative to get things moving. I understand the sentimentality of thinking: "as long as the territories are occupied we cannot sit down at the negotiating table." A way must be found to start discussions. Maybe one can consider confidential discussions.

Regarding the DR Vietnam, we appreciated it when they said that they want to resolve the situation on their own. Even though they said that they did not talk to the Americans, they had done so for two years prior [to the beginning of negotiations]. I think there will be a solution in Vietnam in the not too distant future. A solution must be found, otherwise the situation becomes permanent, the issue gets complicated, even the Arab population in the [occupied] territories will tie itself economically [to the Israelis]. Regarding the Suez Canal, its closing means you are losing 3-4 dollars per ton of petrol, which means hundreds of thousands of dollars total. The situation cannot last for too long. Maybe a year or two, but after that the negative consequences on the economy and the living standards of the Egyptian people will be seen more easily. A number of Arab countries are looking out for their own interests. I don't think it is good to give six or twelve months timeframes; this cannot have a positive influence on Egypt's position.

I spoke [on 26 October 1970] with President Nixon and he said that the US intends [to work for] and sees a solution as a positive thing. Otherwise, they lose. He does not do this out of sympathy, but out of interest. We do not want to play a role on this issue, in the conflict; we could help out with some things if we were to be asked. I am thinking; why not try something through France?

Sadat: Why don't you want to play a role? Meir says one thing, [Deputy Prime Minister Yigal] Allon another, [Israeli Foreign Minister Abba] Eban, also says something different. The US are not telling me what Israel wants specifically. After all, I'd like to know what the Israelis want.

Ceausescu: We could talk to them, but they are insisting on direct negotiations. They do not trust the Americans. They want to talk any place and under any conditions. An inflexible position is not the best choice. Secret negotiations could be carried out. We did not study the "Hussein proposal," we were in Algeria at the time, but it seems that it's worth paying attention to. Some Arab countries have done so, even if they declared publicly that they reject the proposal. You must have a concrete initiative, like in February 1971. For this, [your] friends and public opinion could be prepared. The FRG and Japan did not spend resources on the arms race and have obtained great economic power. A solution must be found. Greater international support could be obtained.

We met with [Nahum] Goldmann and believe he is reasonable. He is seeking a political solution and a series of practical actions in the international arena. I agree that the Israeli forces must be withdrawn from the occupied Arab territories, that we must discuss with the Palestinian leadership for resolving, for finding a solution to

[the crisis of] the Palestinian population, so that they have normal living conditions, and if there is an agreement, maybe even to create a Palestinian state, in conformity with their national interests. Peace must take hold in the region in order for economic and social progress to happen.

In 1967, we talked to [West German Chancellor Willy] Brandt for five hours. He said that no German could assume the responsibility of recognizing two Germanies and of negotiations with the Soviet Union, because that would be recognizing the status quo, including the postwar borders. We talked a lot. Now it's clear that we were right. The existence of two Germanies is recognized, a treaty with the Soviet Union was finalized. Of course, there is some opposition [to this] in the FRG, but the opposition can only say that better conditions should have been obtained in the treaty with the USSR. Formally, it seems that the recognition of the two Germanies means that their separation is permanent. Yet German reunification can happen based on a closer cooperation.

In 1968, as you well know, the Soviet Union and some socialist states invaded Czechoslovakia. Given the situation at the time, we thought that there were intentions [on their side] to intervene in Romania as well. We showed the people what the situation was, and there was a great demonstration in front of the RCP Central Committee building. We armed the people; in two days we were able to arm over 800,000 people. [Soviet leader Leonid] Brezhnev reproached me a few times, [asking] how could I believe that there was any intention to intervene in Romania. I told him that we acted that way to be able to face any possible imperialist threat and that I did not think specifically of the Soviet Union. Rather, I wanted to strengthen the defense capabilities of the country without having to appeal to the Soviet Union. In politics one needs a great deal of courage. In Egypt's case, a way must be found to resolve the conflict.

If Africa, if we are to look at Angola, I believe that the conditions are ripe to liquidate Portuguese colonialism through fighting. The US would not intervene, since they understand that Portuguese domination is failing, and are interested in obtaining a position [of influence] there. It is known that certain countries give aid to certain liberation movements only so that they can gain a position of influence.

I have an invitation to visit Israel, but I told them that I will go only when they will sign a peace [accord]. Yet we have contacts with their representatives, and we could discuss anything.

If we can help do anything with regard to solving the Middle East problem, we are ready to do it. Of course, you must think of a solution and decide.

Sadat: I am thankful to President Ceausescu for the realistic analysis he made concerning the situation. We will have to decide on the next stage.

The conversation lasted one and a half hours.